



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15658/2022
21.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Божидар Обрадовић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2091/22 од 20.07.2022. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2091/22 од 20.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину П 10/2021 од 17.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништаво решење Основног суда у Неготину О. 902/15 од 10.09.2015. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно плати трошкове парничног поступка од 258.650,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2091/22 од 20.07.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, док битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент указује, није разлог за изјављивање ревизије, сходно члану 407. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је оставинским решењем Општинског суда у Неготину О 291/07 од 16.04.2007. године оглашен за законског наследника иза смрти свог пок. оца ДД, који је умро 2003. године, на непокретној имовини ближе означеној у том решењу. Сада пок. ДД је 14.09.2001. године у својству примаоца издржавања закључио уговор о доживотном издржавању оверен код Општинског суда у Неготину под РЗ 219/01 од 14.09.2001. године, којим уговором је после своје смрти оставио своју непокретну имовину (која је предмет и оставинског решења из 2007. године) сада пок. ЂЂ свом унуку, тужиочевом сину, као даваоцу издржавања. Сада пок. ЂЂ је преминуо 2009. године и иза себе оставио супругу и две ћерке (овде тужене). Оставинским решењем Општинског суда у Неготину О 1065/09 од 18.11.2009. године за законског наследника пок. ЂЂ оглашена је његова супруга ББ, јер су се ћерке одрекле наслеђа у корист мајке. Тужена ББ је током 2015. године покренула поступак за расправљање накнадно пронађене имовине стечене по основу уговора о доживотном издржавању РЗ 219/01 од 14.09.2001. године, па је правноснажним оставинским решењем О 902/15 од 10.09.2015. године оглашена за наследника и на тој имовини.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев, сматрајући да се утврђење ништавости предметног оставинског решења не може тражити у посебној парници, већ да се судске одлуке могу преиспитивати само по правилима процесног права, у поступцима по редовним и ванредним правним лековима.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца исту одбио као неосновану, прихватајући разлоге које је за своју одлуку дао првостепени суд.

Чланом 1. ЗПП прописано је да се овим законом уређују правила поступка за пружање судске правне заштите по којима се поступа и одлучује у парницама за решавање спорова насталих поводом повреде права личности и спорова из породичних, радних, привредних, имовинскоправних и других грађанскоправних односа, осим спорова за које је посебним законом прописана друга врста поступка.

У конкретном случају, тужилац је тужбом тражио да се утврди да је ништаво решење Основног суда у Неготину О. 902/15 од 10.09.2015. године, којим је утврђено да накнадно пронађену имовину иза оставиоца пок. ЂЂ чини имовина коју је оставилац стекао по основу Уговора о доживотном издржавању РЗ 219/01 од 14.09.2001. године закљученог између пок. ЂЂ, као даваоца издржавања и пок. ДД као примаоца издржавања. Побиајући ово решење наводима тужбе, тужилац заправо оспорава састав заоставштине и право тужених на наследни део иза пок. супруга и оца у односу на накнадно пронађену имовину оставиоца због ништавости предметног уговора о доживотном издржавању, истичући своје право законског наслеђивања. Наследноправни захтеви се, међутим, после правноснажности у смислу члана 131 ЗВП или о спору поводом имовине која је ушла у састав заоставштине у смислу члана 131 ЗВП, остварују у парничном поступку истицањем одговарајућег имовинскоправног захтева у смислу члана 1. ЗПП, а не побиањем оставинског решења у парничном поступку. Оставинско решење се може побиајати само правним лековима у ванпарничном поступку, док тужилац своја права, за која тужбом тврди да су му угрожена, може остваривати у парници у смислу члана 1. ЗПП.

Имајући у виду изнето, тужба којом се тражи утврђење ништавости оспореног решења, као у овом случају, није дозвољена па је исту требало одбацити. Наведено је, међутим, без утицаја на другачији исход ове правне ствари, с обзиром да се након правноснажног окончања поступка одлуком о основаности тужбеног захтева, у поступку по ревизији тужиоца, не може расправљати о дозвољености тужбе којом је тај парнични поступак инициран.

Из наведених разлога, Врховни суд је, сматрајући да ревизијом није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, на основу члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић